

IGUALADA, 7 D'OCTUBRE DE 1933

Carta de Barcelona

La posta del demagog

Heus ací que una vegada hi havia uns senyors que jugaven als escacs, tenint a la vora uns altres senyors dels que se'n diuen mirones. Aquests eren un bon xic comentadors i aconselladors que mai no trobaven bona cap firada dels jugadors. Tot era dir que "si aquest cavall" que "si aquella torre", etc.; talment semblaven borinots entrebancadors. Però entre aquests n'hi havia un en tanta de manera empipador i presumptuós que els que jugaven, gentils, li cediren el lloc perquè els demostrés la seva ciència.

Més, aviat sense fer-se pregar gaire, acceptà el seient, i contà la història que jugà amb tanta dissort que als pocs minuts va demostrar que el soroll que feia era, efectivament, producte d'unes ales de borinot i no d'àliga com volia donar a entendre, ni tan sols d'una modesta perdiueta.

A la sortida de la primera visita que el Sr. Lerroux va efectuar al Palau d'Orient amb motiu de la darrera crisi del Govern Azaña, va declarar que se n'anava tranquil a asseure's a la seva tenda. Qui li havia de dir que presenciaria el pas del seu propi cadàver com un tenorio qualsevol!

El gran demagog ha perdut la veu, però encara ha pogut recitar el seu epitafi. Les seves darreres hores parlamentàries li han servit per expulsar del seu cos el despit i la rancúnia que li ha produït la seva impotència davant del nou estil de la República, personificat en aquells moments en el Sr. Azaña.

L'home del mocador al coll, portant el menjar sota l'aixela els dies de míting: l'home del vel de les monges i del «pavo republican»; l'emperador del Paral·lel; el gran revolucionari (?), l'autonomista (?) per excel·lència, se'ns havia envellit i no volia morir sense tastar l'aire de les altures. Però resulta que s'ha constipat i ha fingut de baixar a correu-cuita.

Podria ésser que encara apedacés l'encostipat i alguna vegada deixés sentir un fil de veu, però la bronquitis ningú no li llevarà del damunt. La darrera batalla li ha estat adversa i es pot ben dir que ha restat desqualificat.

El primer dia de presentar-se al Congrés una mà forta li etzivà el cop de gràcia, cop que ell, que es titulava gegant, va assimilar de tal manera que li calgué declarar que l'endemà es defensaria. Samsó sense cabells, volgué consultar el coixí i aquest li fou traïdor. Contra el que aconsellava la prudència, volgué presentar-se de nou al Congrés l'endemà per tal d'escopir sobre aquella mà forta que li etzivà el cop de gràcia. Volgué, però, imposar un joc nou semblant a aquells pallassos que boxen i un d'ells pega i immediatament para el combat. No li va valer i en pac a la seva malícia, se'l condemnà a presenciar el seu sepeli.

Que descansi en pau, però que no gallegi més i que ens deixi tranquils a nosaltres i a la República.

Joan Camps

Una gran millora en perspectiva

La portada d'aigües a la nostra ciutat

Atentament invitats per la gerència de la Societat d'Aigües Manantials Artés, la nostra Corporació Municipal va fer una visita oficial a les obres que dita empresa porta realitzades per a la portada d'aigües del cabdal de Càn Bou, terme de Carme, a la nostra ciutat.

Un dels dijous passats ens reunirem pels volts de les quatre de la tarda a cà la

Ciutat, el nostre Batlle Sr. Biosca i els amics regidors Albert Sàbat, Roca Puig, Amiel i Gabarró, els quals, junt amb el secretari Sr. Xuclà i empleats municipals Vives i Guilera, emprenguerem el viatge al punt on està situat el manantial de la ja esmentada empresa.

Per no haver pogut concórrer a dit acte cap repòrter de la nostra premsa local, els

quals prèviament també hi foren invitats, els meus companys i amics tingueren la delicadesa d'encarregar-me la ressenya d'aquest acte, lamentant que les meves característiques d'"amateur" no em permetin donar un reportatge que reflexi amb tota la seva importància tot el que vàrem presenciar, tal com ho faria un repòrter professional.

Després d'un viatge de mitja hora, arribàrem al punt destinat, on ja des de bell principi quedàrem del tot encisats dels paratges hermosíssims que en tots aquells indrets la natura ens prodiga.

Allí ens esperaven els Srs. Murt i Cendra, que regenten l'empresa Artés i prèvies presentacions i salutacions de ritual, passàrem acte seguit a la propietat on existeix el manantial d'aigües de Càn Bou.

Des del principi de la nostra arribada, ja notàrem que es tractava d'un projecte d'envergadura i ho corroboraren les brigades d'obres que frenèticament hi treballaven i l'amuntegament de material existent, el que equivalia a pensar que hi ha interès en què sigui un fet com més aviat millor dit projecte.

Els senyors regentadors, amb el bon desig de què ens féssim ben bé càrrec de tot, ens portaren a visitar el caseriu de càn Bou, que es compona d'una trentena de cases i allí on ja hi ha instal·lada una font i safaretxos de l'aigua de dit manantial, instal·lació cedida gratuïtament per l'empresa d'Aigües Artés amb l'alegria i contentament general de tot el veïnat.

Des de dalt de dit caseriu, que precisament està enclavat a una altura bastant notable, poguérem ja ben bé percatar-nos del moltadelantats que es troben els treballs perquè de dites aigües puguin gaudir-ne els ciutadans de la nostra ciutat.

Amb una visualitat clara es veu des de dit lloc la bretxa oberta on va instal·lada la tuberia general que, des d'aquest indret arriba ja directament i en una extensió de dos quilòmetres i mig de línia recta a la collada popular de Coll-Bas.

Interrogats sobre si mancava gaire tros perquè quedés enllestida totalment la instal·lació general de la tuberia de conducció, el Sr. Cendra va confestar-nos que només mancava un quilòmetre i mig per arribar fins a Montbui, punt final i com sigui que s'hi treballa amb tota activitat, sense plànyer-hi res, tenia la convicció de què a darrers d'Octubre la nostra ciutat podria estar ja servida degudament d'aigua del dit manantial.

Retornàrem novament a la propietat i passàrem seguidament a visitar la sala on està instal·lada la maquinària per a l'elevació de les aigües al dipòsit general.

Es comprova a simple vista que no s'ha planyut res perquè tractant-se d'una obra important resultés ben acabada, essent digna de veure l'enxup o dipòsit d'aigua que paral·lel a dita sala de màquines hi ha existent, on ja queda ben remarcada la grandiositat del projecte.

Continuant la nostra visita passàrem al lloc on brolla l'aigua de dit cabdal.

Aquí és on quedàrem tots meravellats al veure el cabdal d'aigua neta i cristal·lina que brolla continuament de sota la roca, notant-se en les obres de recaptació el màxim interès a fer-ho amb totes les regles d'higiene.

"Aquesta és l'aigua que portem a la ciutat d'Igualada", ens posaren de manifest els Srs. regentadors: unes quatre centes plomes aproximadament, quantitat suficient per atendre de moment les necessitats dels nostres habitants.

L'amic Amiel, aiguader de naixença, que fou el primer de provar l'aigua, no pogué menys que reconèixer la bondat i la puresa de la mateixa, a quines manifestacions no poguérem menys que donar tots junts el nostre assentiment.

Després d'haver estat tirades unes fotos per l'empleat Sr. Guilera, els Srs. Murt i Cendra ens feren passar a un local annex a dita propietat, en el qual ens obsequiaren amb un esplèndid lonx, servit exquisidament per les gentils i formoses nenes Murt-Artés que feren les delícies de tots els assistents.

Al destapar-se el xampany el nostre Batlle no pogué menys que fer una breu peroració, dirigint-se als representants de l'empresa Artés: Us felicito —digué— per l'obra que esteu portant a cap i us felicito perquè veig que el que esteu realitzant és per la vostra empresa un gran sacrifici momentani que la ciutat d'Igualada us recompondrà a bastament consumint aquesta aigua pura i cristal·lina que sense titubeigs de cap mena ha de portar el benestar de tots els meus conciutadans.

Dirigint-se personalment al Sr. Murt va recalcar-li que molta part de l'engrandiment de la nostra ciutat està a les seves mans i que es felicitava al veure l'interès que tenia el Sr. Murt per les coses de la seva ciutat nadiua, perquè tenia el convenciment que igual com feia en aquesta obra donaria el màxim de facilitats per a la resolució de les demés qüestions que depenguessin de la seva mà.

Així ho va prometre el Sr. Murt fent constar, demés aquest senyor, que, si bé la competència, intencionadament, havia manifestat que es barrejarien les aigües del seu pantà, això era pura fantasia; que donaria a tothom aigües solament d'aquest manantial perquè el cabdal en donava a bastament per a tot.

Acabàrem la visita de la qual tots els concurrents en sortirem ben impressionats i jo recomano a tots els ciutadans que visifin aquestes obres ja que l'empresa Artés va indicar que havent completat amb el protocol d'haver invitat els representants de la ciutat donaria tota mena de facilitats perquè tothom pogués percatar-se de la importància que representa aquesta obra en bé del sanejament de la nostra volguda ciutat—G